

Arrest

nr. 302 134 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VERGAUWE
Belzeelsestraat 40
9940 EVERGEM**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Boliviaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2024.

Gelet op het arrest nr. X van 16 februari 2024 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 20 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Boliviaanse nationaliteit te bezitten, dient op 6 december 2023 vanuit het gesloten centrum waar zij wordt vastgehouden sinds 11 september 2023, een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster werd in vrijheid gesteld op 16 februari 2024.

1.2. Op 3 en 18 januari 2023 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Haar advocaat was aanwezig tijdens het eerste persoonlijk onderhoud.

1.3. Op 25 januari 2024 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Boliviaans staatsburger te zijn, geboren op [...] februari 1975 te Santa Cruz. U ging tot het tweede middelbaar naar school waarna u als kapster aan de slag ging. In 1991 huwde u met L. V. S. M.. Samen hebben jullie twee kinderen, J. M. S. F. (o.v. [...]) en J. S. F.. Samen met J. C. M. heeft u nog een derde dochter, L. C. F.. Uw dochter J. verblijft op heden in België. Zij is getrouwd met een Belg. Uw twee andere dochters verblijven in Bolivia.

Bij de geboorte van uw eerste dochter begon uw toenmalige echtgenoot u psychologisch en fysiek te belagen. In 1998 lokte hij u met een list omtrent jullie scheiding weg op uw werk. Hij hield u twee dagen gevangen bij hem, alwaar hij u hardhandig aanpakte en samen met een familielid verkrachtte. U smeekte hem om uw kinderen te mogen ophalen, waarop hij u escorteerde naar hun verblijfplaats. Ter plaatse kon u de eigenares van jullie verblijf verwittigen. Zij alarmeerde op haar beurt de veiligheidsdiensten, die snel ter plaatse kwamen en uw echtgenoot L. arresteerden. Daags nadien werd hij voorgeleid in het justitiepaleis. Mits het tekenen van een waarborg dat hij u niet meer zou lastigvallen, mocht hij beschikken. Zelf kreeg u niet meer direct met hem te maken. Uw dochter werd evenwel door hem aangevallen in 2005 en ook uw vader werd nog bedreigd. Twee jaar later probeerde u van L. te scheiden. Hij wilde echter een som geld om de documenten af te ronden, hetgeen jullie zich niet konden veroorloven en waardoor de scheiding niet werd afgerond.

In 2011 leerde u uw tweede partner, J., kennen. Hoewel de relatie in het begin goed verliep, bleek hij tijdens discussies ermee te dreigen uw ex L. op te zoeken en ervoor te zorgen dat hij u zou komen zoeken. In november van 2017 legde u klacht neer tegen hem. U dook onder bij uw broer en liet uw vader alles op orde stellen zodoende u naar uw zus in België kon trekken, hetgeen u in maart van 2018 ook deed.

Hoewel u slechts een visum had dat geldig was voor drie maanden, besloot u in België te blijven. In 2019 kwam u tijdens een ticketcontrole op de trein in aanraking met de Belgische autoriteiten omdat u niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte. U werd kort opgepakt en kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. U koos er evenwel voor om uw illegaal verblijf in België verder te zetten. U kwam via enkele dames van uw kerk te weten dat u mogelijks via een arbeidsovereenkomst uw verblijf kon regulariseren. U ging zich informeren bij een schoonmaakbedrijf maar kreeg te horen dat u uw verblijfspapieren op orde diende te brengen. U ondernam evenwel niets om uw verblijf in België te legaliseren of u in dit kader te informeren.

Ongeveer anderhalf jaar geleden leerde u E. kennen, uw huidige partner met wie u ook wil huwen. Omdat uw scheiding in Bolivia nog niet bevestigd werd, kon u evenwel nog niet trouwen. Hierop stuurde uw familie een advocaat naar L. met als doel hem te laten tekenen voor uw scheiding. Mits het toestoppen van wat geld, ging hij akkoord, waarop u in oktober 2023 officieel gescheiden bent. Een maand eerder werd u tijdens een verkeerscontrole echter onderschept omwille van uw illegaal verblijf in België. Gelet op uw vorig bevel om het grondgebied te verlaten, werd u overgebracht naar een gesloten centrum in afwachting van een terugleiding naar Bolivia, waartoe de nodige documenten en handelingen reeds werden uitgevoerd. In het centrum ving u via een andere vrouw echter op dat u een verzoek om internationale bescherming kon indienen. Hierop richtte u zich tot een sociaal assistente om meer informatie te verkrijgen en diende u op 6 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u te vrezen opnieuw geconfronteerd te worden met uw vroegere partners bij een terugkeer naar Bolivia. Ter ondersteuning van deze vrees legt u van volgende documenten een kopie neer: de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de identiteitskaarten van uw dochters Luciana en J., de geboorteakte van uw dochter L., een bundel aangaande uw scheiding, een bevestiging aangaande uw huwelijksakte die ongeldig werd verklaard, uw blanco strafblad, een 'certificat de coutume', een uittreksel uit het strafregister van L., twee door u ingediende klachten, een overzicht van ingediende klachten, een verklaring van uw dochter, een verklaring van de gemeente Aartselaar en enkele familiefoto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen (vragenlijst bijzonder procedurele noden DVZ, d.d. 11/12/2023; beoordeling bijzondere procedurele noden, d.d. 11/12/2023).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen (zie infra), rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest bij een terugkeer naar Bolivia dat u opnieuw zal moeten onderduiken uit vrees vermoord te worden door uw vroegere partners L. en J. (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1, 03/01/2024, p. 14; notities persoonlijk onderhoud CGVS 2, 18/01/2024, p. 5). Voorts wil u in België de mogelijkheid krijgen om in alle rust een leven op te bouwen en bij uw dochter, kleinzoon en partner te zijn (CGVS 1 p. 1, 14).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw verklaringen over uw intentie en motieven om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, allerminst te rijmen vallen met de houding van een verzoeker om internationale bescherming. Uit uw eigen verklaringen is immers gebleken dat uw verzoek te België louter ingegeven is uit uw wens om niet teruggeleid te worden naar Bolivia (CGVS 1 p. 7). Indien u daadwerkelijk een terugkeer naar Bolivia wil voorkomen uit vrees om gedood te worden is het allesbehalve ernstig dat u pas meer dan vijf jaar na uw aankomst in België (CGVS 1 p. 2, 3, 7; CGVS 2 p. 6) een verzoek om internationale bescherming indiende. Zulks doet menig wenkbrauw fronsen. Verwacht kan worden dat een verzoeker om internationale bescherming, die zijn/haar land uit een vrees voor vervolging diende te verlaten, na aankomst in een derde land zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties voor het verkrijgen van bescherming en de autoriteiten aan wie hij dit verzoek doet in vertrouwen neemt. Dat u niets wist over de procedure (CGVS 1 p. 5, 15, 16), kan de laattijdigheid van uw verzoek en algehele gelatenheid geenszins verklaren. Net omdat u er doelbewust voor koos om uzelf in de illegaliteit te begeven riskeerde u immers om naar uw thuisland teruggestuurd te worden (CGVS 1 p. 6, 7, 15). Dat u nu dat u geconfronteerd wordt met een terugleiding, bang bent (CGVS 1 p. 15), is allerminst ernstig. Niet in het minst daar u ondanks een eerder bevel om het grondgebied te verlaten in 2019 (CGVS 1 p. 6, 7), ervoor koos om in de illegaliteit te blijven (CGVS 1 p. 7). Overigens bent u omringd door verschillende personen die hun verblijf wel op orde brachten (CGVS 1 p. 2, 3). U nam kennelijk geen ernstige stappen om uw verblijf te legaliseren (CGVS 1 p. 7). U beperkte zich louter tot een poging om een arbeidsovereenkomst te verkrijgen bij een schoonmaakbedrijf met het oog op een regularisatie (CGVS 1 p. 6, 7). Voor het overige blijkt u geen stappen ondernomen te hebben, noch zichzelf geïnformeerd te hebben (CGVS 1 p. 6, 7, 15), hetgeen geenszins ernstig genomen kan worden. Dat dit niet in u zou opgekomen zijn (CGVS 1 p. 7) of dat u mogelijks uw comfortabele positie niet wilde inruilen voor onzekerheid (CGVS 1 p. 16) evenmin. Zulke houding getuigt allerminst van een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming.

Vervolgens moet er belicht worden dat u doorheen uw verklaringen met de Belgische asielinstanties geen eenduidige verklaringen aflegt, wat het geloof in uw vermeende problemen danig afbreekt.

Zo verklaarde u initieel steeds in Monte Agudo gewoond te hebben (DVZ [...]/Interview/Bolovie, 31/10/2023 p. 3). Anderhalve maand later verklaarde u dan weer sinds 2005 bij uw vader in Uruqupina gewoond te hebben, waarna u voor twee maanden naar Huapuru trok alvorens terug te keren naar Uruqupina tot aan uw vertrek in maart 2018 (verklaringen DVZ, 11/12/2023, vraag 10). Tijdens uw eerste onderhoud

verklaarde u dan weer in El Tomino te zijn opgegroeid, waarna u naar Los Tosecis trok en met L. in de wijk Limu ging samenwonen (CGVS 1 p. 9). Nadat jullie uit elkaar gingen stelde u in Pacajus gewoon te hebben tot u samen met uw tweede partner in Via Montes en Yacuiba ging wonen (CGVS 1 p. 9, 13). Voorts zou u nog in Uruqupina en Huapuru verbleven hebben (CGVS 1 p. 9). Tijdens uw tweede onderhoud komt u weer met andere verklaringen en stelt u achtereenvolgens in El Trompillo, Barrio Uruqupina, Barrio Lloi, Barrio Uruqupina, Huapuru, Blooming, Mutualista, Los Tusequis, Corretera Cotoca, Yacuiba, Via Monte en Huapuru gewoon te hebben (CGVS 2 p. 5). Het is uiterst bevreemdend dat u doorheen uw verklaringen bij de Belgische asielinstanties verschillende verklaringen aflegt aangaande uw woonplaatsen. Als verklaring werpt u op dat u vond dat de tolk tijdens uw interview op 31 oktober 2023 niet zo goed was (CGVS 2 p.5). Uit het verloop van dit interview op 31 oktober 2023 kunnen evenwel geen communicatie problemen tussen u en de tolk afgeleid worden. Bovendien blijven uw tegenstrijdigheden niet beperkt tot incoherenties met uw verklaringen bij de DVZ. Er kan dan ook wel degelijk verwacht worden dat u hiertoe een duidelijk en eenduidig zicht zou bieden jegens de instanties aan wie u bescherming vraagt. De vaststelling dat u dit niet doet, zet verdere vraagtekens bij uw verklaringen en in het bijzonder bij uw voorstelling dat u omwille van uw problemen met uw vroegere partner telkens op verschillende plaatsen moest onderduiken (CGVS 1 p. 3).

Ook wat betreft uw vermeende problemen met uw ex-man wijzigt u uw verklaringen meermaals. In dit kader verklaarde u initieel dat L. in navolging van zijn arrestatie in 1998 ermee had gedreigd u te laten doden met het doel u onder druk te zetten uw klacht in te trekken (DVZ [...] / Interview/Bolivië, p. 3). Hierop zou u hebben afgezien van een mogelijke gevangenisstraf voor hem en ging u akkoord met een contactverbod (DVZ [...] / Interview/Bolivië, p. 3). Tijdens uw eerste onderhoud stelde u dan weer dat L. in vrijheid werd gesteld en een contactverbod opgelegd kreeg, waarop u het rechtssysteem in vraag stelde (CGVS 1 p. 11-12). Wanneer u tijdens uw tweede onderhoud gevraagd werd waarom L. vrijgelaten werd in 1998 geeft u aan dat zijn vrijlating als een verrassing kwam en u het niet goed begreep (CGVS 2 p.7). Nochtans had u tijdens uw interview op 31 oktober 2023 duidelijk verklaard dat u zelf afzag van uw klacht opdat hij niet naar de gevangenis zou moeten gaan (DVZ [...] / Interview/Bolivië, p. 3). Als u erop gewezen wordt dat uw verklaringen niet met elkaar te rijmen vallen bevestigt u dat L. u bedreigd had in het commissariaat in navolging van uw ontvoering (CGVS 2 p. 7). Hoewel u eerder duidelijk aangaf dat u doelbewust ervoor probeerde te zorgen dat L. niet naar de gevangenis ging houdt u nu vol dat u ervan uitging dat hij naar de gevangenis zou gaan, maar dat hij een contactverbod opgelegd kreeg (CGVS 2 p. 7). Dat u ook hiertoe geen eenduidige verklaringen aflegt, doet het geloof in uw beschermingsnood verder afbrokkelen. U verwijst immers naar uw geloofscrisis in de politionele en rechterlijke macht in Bolivia veroorzaakt door de afhandeling van uw ontvoering in 1998 om te verklaren waarom u naliet om bij de latere incidenten een beroep te doen op de Boliviaanse politie (CGVS 1 p. 12). In de mate dat u geen duidelijk beeld schept over de behandeling van uw ontvoering door de rechterlijke macht in Bolivia maakt u ook uw reactie bij en bijgevolg de geloofwaardigheid van de latere incidenten met L. aannemelijk.

Als tweede reden voor uw nalaten om in het kader van uw problemen met L. politionele bijstand te hebben gezocht beweert u dat L. beschikt over een lange arm binnen de Boliviaanse politie (CGVS 1 p. 12; CGVS 2 p. 12, 14), waardoor u geen klachten durfde in te dienen tegen de man (CGVS 1 p. 12, 13; CGVS 2 p. 12, 13, 14). U legt hierover wederom tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw eerste onderhoud schreef u de contactpersoon van L. binnen de Boliviaanse politie, met name zijn tante, nog de functie van commandant van de vrouwenafdeling van een politiekantoor toe en stelde u dat zij toezicht hield op dancings, cafés en dergelijke in het kader van drugs, prostitutie en dergelijke (CGVS 1 p. 12). Tijdens uw tweede onderhoud stelt u dan weer dat u alleen weet dat zij commandant bij het kantoor plan 3000 was en zij intussen in de tweede ring van het commando voor de regio Santa Cruz zou werken waarbij ze de verantwoordelijkheid draagt over alle commissariaten in Santa Cruz (CGVS 2 p. 12, 13). De vrouwenafdeling blijkt niet langer een onderdeel van haar werk (CGVS 2 p. 13). Als verklaring voor de tegenstrijdigheid maakt u melding van stress (CGVS 2 p. 13). Hoewel een zekere mate van stress inherent verbonden is aan een persoonlijk onderhoud is uw loutere verwijzing naar stress onvoldoende om een flagrante tegenstrijdigheid uit te klaren. Voorgaande vaststellingen breken het geloof in uw bewering dan ook danig af. Hoe dan ook blijkt uw houding in tegenspraak met uw beweringen daar u ondanks de vermeende macht van voorgenoemde evenwel tot tweemaal toe (in 2017 en 2018) beroep deed op de diensten van het commissariaat plan 3000, alwaar u ook geholpen werd (CGVS 2 p. 12, 13, 14). Voor iemand die beweert ondergedoken te leven kan er niet begrepen worden dat zij een beroep zou doen op het commissariaat waarvan ze beweert dat de aanwezige commandant samen zou spannen met haar belager. U stelde immers te vrezen dat de politie informatie zou doorgeven (CGVS 2 p. 8). Het gegeven dat u dit kennelijk wel deed, zet ernstige vraagtekens bij uw beweringen aangaande deze beruchte tante. Niet in het minst daar u zelf stelt geen concrete indicatie te hebben aangaande haar vermeende invloed (CGVS 2 p. 14).

Voorts geeft u telkens een andere weergave van de incidenten die zouden plaatsgevonden hebben in navolging van uw ontvoering uit 1998. In het kader van uw gesprekken bij DVZ maakte u voor wat L. betreft, louter gewag van de ontvoering van 1998 (DVZ [...]Interview/Bolivië p. 2, 3, 4; vragenlijst CGVS, vraag 5). Over andere incidenten sprak u evenwel niet. Tijdens uw eerste onderhoud verklaarde u dat u L. na uw ontvoering in 1998 niet meer gezien had (CGVS 1 p. 11). Wel zou hij uw dochter J. in 2005 hebben aangevallen bij het huis van uw vader (CGVS 1 p. 12) en zou hij uw vader nog bedreigd hebben (CGVS 1 p. 12). Uw vader ondernam niets tegen deze bedreigingen, zo stelde u (CGVS 1 p. 12, 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u dat L. na 1998 nog uw dochter had aangevallen aan haar school in Pampa La Isla in 2005, en hij in 2016 bij uw vader is komen informeren naar u (CGVS 2 p. 9). Hierop belde uw vader de politie en ging L. weg (CGVS 2 p. 9). Wat betreft een aanval op uw partner J., waarvan u tijdens uw eerste onderhoud gewag maakte (CGVS 1 p. 3), stelt u tijdens uw tweede onderhoud dat er niets van aan is (CGVS 1 p. 10). Verder voegt u nog een geheel nieuw incident in 2016 toe waarbij L. op straat uw tanden zou hebben uitgeslagen (CGVS 2 p. 10). Voorgaande is weinig ernstig daar er verwacht kan worden dat u zulke zaken eerder zou opwerpen wanneer u gevraagd werd om alle elementen voor uw verzoek toe te lichten. Dat u hier nu pas mee op de proppen komt, is allesbehalve aannemelijk. Niet in het minst daar u eerder tijdens hetzelfde onderhoud nog stelde hem sinds 1998 niet meer gezien te hebben (CGVS 2 p. 8). De vaststelling dat u uw verklaringen telkens wijzigt door elementen toe te voegen of anders voor te stellen, breekt het geloof in uw verklaringen verder af. Er kan immers van u verwacht worden dat u de incidenten met uw ex-partner op eenduidige wijze zou kunnen weergeven, *quod non in casu*.

Verder slaagt u er ook niet in om op eenduidige wijze de scheidingsvraag van 2007 weer te geven. Hiertoe verklaarde u eerst dat L. in 2007 de echtscheiding aanvraag zodoende u uit uw schuilplaats zou komen (DVZ [...]Interview/Bolivië, p. 1, 3). U zou hierop onder politiebegeleiding naar het justitiepaleis getrokken zijn (DVZ [...]Interview/Bolivië, p. 1). Tijdens uw eerste onderhoud beweerde u dan weer dat uw familie hem benaderde met het oog op het bekomen van een scheiding maar hij geld vroeg om tijdens uw tweede onderhoud te stellen dat uw familie naar hem trok om te vragen wat hij wilde, waarop hij stelde u te willen zien voorafgaand de scheidingsaanvraag, hetgeen u niet wilde doen (CGVS 1 p. 8; CGVS 2 p. 8). Als u gevraagd wordt naar een verklaring voor uw tegenstrijdige verklaringen werpt u opnieuw op dat het leek dat de tolk bij de DVZ u niet goed begreep (CGVS 2 p. 8). Zoals eerder aangehaald is deze vergoelijking onvoldoende om bovenstaande tegenstrijdigheden uit te klaren. Dat u ook in het kader van uw scheiding afwijkende verklaringen aflegt, breekt het geloof in uw verklaringen eens te meer af. Bovenstaande incoherenties in uw verklaringen schaden zeer sterk uw voorstelling dat u een actuele vrees zou hebben van uw ex-partner L..

Waar uw bevreemdende houding na aankomst in België en het gebrek aan eenduidige verklaringen menig vraagteken bij uw verzoek om internationale bescherming zet, moet erop gewezen worden dat uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen in Bolivia, evenmin kunnen overtuigen. Waar u eind jaren negentig/begin jaren 2000 mogelijk het slachtoffer van intra familiaal geweld bent geweest (CGVS 1 p. 3, 11, 16), dient er evenwel op gewezen worden dat er uit uw houding in de achttien jaar nadien geen actuele vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid kan worden.

Uw verklaringen dat u door voorgenoemd probleem jarenlang ondergedoken moest leven (CGVS 1 p. 3, 9, 14, 15), kunnen immers niet gevolgd worden. Zo is mogen blijken dat u zich desondanks nog tot vlak voor uw vertrek bewoog op de arbeidsmarkt door uw diensten als kapster aan te bieden bij kapsalons die extra krachten nodig hadden en u ook nog bijkluste als dienster in lokale restaurants (CGVS 1 p. 9, 10; CGVS 2, p. 14). Indien u daadwerkelijk gebukt ging onder een constante dreiging van uw ex-man L. waardoor u onder de radar diende te blijven, kan er evenwel verwacht worden dat u zich geenszins vrij op de arbeidsmarkt zou gaan aanbieden. Niet in het minst daar voorgaande jobs zeer zichtbare functies betreffen. Voorts bleek u zich ondanks uw vermeende dreiging binnen Santa Cruz bleef wonen (CGVS 1 p. 9; CGVS 2 p. 5), hetgeen evenmin gevolgd kan worden binnen uw these door L. gevisieerd te worden. Hiermee bleef u immers jarenlang bewegen in de omgeving alwaar u uw problemen kende. Verwacht kan worden dat u zich zo ver mogelijk van uw problemen zou trachten te verplaatsen. Niet in het minst daar u jobs uitvoerde waarmee u niet gebonden bent aan een regio en u kennelijk beroep kon doen op de steun van uw familie in onder andere La Paz (CGVS 1 p. 3, 9, 10). Dat u desondanks uw leven als vanouds voortzette en zich zelfs nog bewoog in de directe omgeving van de familie van L. (CGVS 1 p. 13, 15, 16; CGVS 2 p. 5), is dan ook weinig ernstig. Dat u niet naar een andere plek wilde trekken omdat u L. u eender waar zou kunnen vinden en er u alsnog iets kon overkomen (CGVS 2 p. 5), is weinig ernstig. Door in Santa Cruz te blijven en uw leven verder te zetten (CGVS p. 9, 10; CGVS 2 p. 6, 7, 14), stelde u zichzelf bloot aan elke mogelijke actie van L.. Zulke staat geheel in contrast met het ondergedoken leven dat u

zichzelf tracht toe te schrijven en de vermeende dreiging die u twintig jaar lang gekend zou hebben (CGVS 2 p. 4, 9, 10, 14).

Ook de vaststelling dat u ondanks de vermeende constante dreiging die u boven uw hoofd hing, kennelijk niet gehinderd werd om uw gang te gaan en dit dan ook nog eens openbaar zou delen via uw sociale media kanalen, is weinig ernstig (CGVS 1 p. 15; CGVS 2 p. 6, 14). Uw these dat het maar wat delen betreft (CGVS 1 p. 15), kan uw houding niet verschonen. Hiermee gaat u geheel voorbij aan de vaststelling dat u hoewel gebukt onder een constante dreiging waardoor u ondergedoken diende te leven en dient geenszins bevreesd was om uw levenswandel wereldkundig te maken. Zulks staat in schril contrast met wat verwacht kan worden van iemand die beweert geïsoleerd te worden, ondergedoken diende te leven en hierdoor uiteindelijk zijn/haar land diende te verlaten. Indien u daadwerkelijk tot heden uw ex-man diende te vrezen kan verwacht worden dat u er alles aan zou doen om onder de radar te blijven en elk stukje informatie aangaande uw leven zou bewaken met het oog op uw veiligheid en dat van uw familie. De vaststelling dat u zulks zonder meer te grabbel gooide op uw sociale media kanalen, breekt het geloof in uw beweringen dan ernstig af. Indien uw tweede persoonlijk onderhoud geeft u dit ook zelf toe wanneer u erkent dat het niet slim was (CGVS 2 p. 6,7). Dat u in uw tweede instantie het standpunt van het CGVS onderschrijft neemt de vastgestelde onaannemelijkheid echter niet weg.

Het is eveneens bevreemdend dat u ondanks de dreiging van L. en uw ondergedoken leven, evenwel ervoor koos zich nog in de omgeving van uw vader te begeven (CGVS 2 p. 14). Niet in het minst daar u beweert dat L. uw vader nog benaderde of bedreigde (CGVS 1 p. 12; CGVS 2 p. 9) en u goed wist dat zijn familie in de buurt woonde en een oogje in het zeil hield (CGVS 1 p. 13, 15, 16; CGVS 2 p. 5, 9). Dat u uw vader wilde zien (CGVS 2 p. 14), kan begrepen worden. Evenwel kan verwacht worden dat u hiervoor een andere plek zou uitkiezen dan een wijk waar de familie van uw belager een oogje in het zeil houdt. Ook uw these dat u medicatie diende te brengen (CGVS 2 p. 14), valt niet te rijmen met de situatieschets die u zich ophangt. Niet in het minst daar u zelf stelt dat er anderen waren die zich hiertoe konden engageren (CGVS 2 p. 14). Indien u daadwerkelijk diende te vrezen dat L. u op elk moment kon vermoorden, kan voorgaande niet gerijmd worden.

Naast uw bevreemdende houding in het licht van uw vermeende problemen, valt ook de houding die u uw exman L. toeschrijft op. Het valt immers op dat hij ondanks uw these het risico te lopen door hem geïsoleerd te worden, jullie elkaar sinds 1998 niet meer hebben gezien (CGVS 1 p. 11, 12; CGVS 2 p. 8). Voorgaande mag evenwel verbazen. In het licht van uw beweringen alsook bovenstaande levenswandel, kan er immers verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om u te confronteren en u stokken in de wielen te steken. Kennelijk blijkt dit niet het geval te zijn. Naast een vermeende aanval op uw dochter in 2005 blijkt hij zich louter geïnformeerd te hebben bij zijn en uw familie (CGVS 2 p. 9, 10). Gelet op het beruchte en machtige karakter dat u hem toeschrijft alsook het gegeven dat u uw levenswandel te grabbel gooide, kan er evenwel meer verwacht worden, indien hij u daadwerkelijk zou willen schaden. Binnen dit kader is het overigens opmerkelijk dat hij in 2023 evenwel instemde met een scheiding (CGVS 1 p. 8, 15; CGVS 2 p. 9). Indien hij er daadwerkelijk op gebrand was op uw persoon te schaden kan er verwacht worden dat hij u hiertoe het leven zou moeilijk maken. Door te scheiden gunt hij u immers de vrijheid om uw leven in handen te nemen en onderschrijft hij de stopzetting van jullie huwelijk samen. Indien u daadwerkelijk een doorn in zijn oog bleek, kan er verwacht worden dat hij niet zonder meer een scheidingsprocedure zou instellen. Dat hij nu in ruil voor geld akkoord ging (CGVS 1 p. 15), is weinig aannemelijk. Er kan immers niet ingezien worden dat hij anno 2007 de scheiding nog blokkeerde door 1.500 dollar te vragen (CGVS 1 p. 8) maar hij zich nu opeens tevreden zou stellen met 500 dollar (CGVS 1 p. 8, 15). Gelet op jullie jarenlange twist en de door u beweerde drang om u iets aan te doen, kan er verwacht worden dat hij zijn vel duurder zou verkopen. Zelf kan u dit evenmin verklaren (CGVS 1 p. 15-16). Dat hij mogelijks voor elke dollar koos (CGVS 1 p. 16), zoals uw advocaat tracht te stellen, is evenmin ernstig. Binnen uw these dat hij de sleutel tot jullie scheiding in handen had, kon hij u het leven enorm bemoeilijken. Indien hij daadwerkelijk tot op vandaag interesse zou hebben in uw persoon, kan er dan ook verwacht worden dat hij hiervan gebruik zou maken. Dat hij dit kennelijk niet deed, ontnemt eens te meer het geloof dat deze man momenteel nog interesse zou hebben in u, dan wel dat hij u zou viseren bij een terugkeer naar Bolivia.

Waar uit het geheel dat voorafgaand geenszins besloten kan worden dat u in Bolivia bijna twee decennia gebukt ging onder een constante dreiging van uw ex-man L. en u derhalve het land diende te verlaten uit vrees voor uw leven, valt het eveneens op dat ondanks de vermeende dreiging tegen uw persoon en de aanval op uw dochter J., zij en uw jongste dochter tot heden in Santa Cruz verblijven (verklaring DVZ, vraag 17). Dat u dan ook uw dochters zou achterlaten op diezelfde plek alwaar L. familieleden heeft wonen (vragenlijst CGVS, vraag 8; CGVS 1 p. 9), is allerminst ernstig te noemen. Niet in het minst daar u beweert

dat uw dochter J. nog werd aangevallen door L. (CGVS 1 p. 12; CGVS 2 p. 9). Ook hiertoe kan er verwacht worden dat u voor een andere optie zou kiezen. Dat alles snel moest gaan (CGVS 2 p. 14), kan uw keuze niet verklaren. U verklaarde immers dat uw broer uw dochters zou bijhouden (CGVS 1 p. 3). Voorts kan er verwacht worden dat u zou opteren voor een schuilplek die zo ver mogelijk verwijderd was van L.. Uit uw verklaringen is immers gebleken dat u familie in andere delen van Bolivia had (CGVS 1 p. 10). Dat u dit kennelijk niet deed, doet wederom afbreuk aan het geloof in uw bewering al twintig jaar lang door L. gevisieerd te worden. Overigens blijkt uw dochter J. tot heden niet gehinderd te zijn in haar levenswandel (CGVS 1 p. 9), wat opmerkelijk is binnen de situatieschets die u tracht te brengen. Zo ook het gegeven dat uw dochter J., nochtans ook een dochter van L., nog terugkeerde naar Bolivia om haar zussen te bezoeken (CGVS 1 p. 8). Indien er daadwerkelijk een gevaar voor u en uw dochters zou bestaan, kan er verwacht worden dat jullie veeleer zouden opteren om uw dochter J. in veiligheid te brengen. Voorgaande brokkelt het geloof in uw verklaringen dan ook eens te meer af.

Wat betreft uw these dat uw ex-partner J. mogelijk zou kunnen samenspannen met uw ex-man L. in navolging van problemen die jullie samen kenden (CGVS 1 p. 13, 14), dient erop gewezen te worden dat u zich hiertoe louter beperkt tot een blote bewering die u op geen enkele manier staaft. Evenmin blijkt u concrete indicaties hiertoe te hebben (CGVS 1 p. 14). U vermeldt enkel dat J. in de discussie die het einde van uw relatie betekende op 25 november 2017 ermee dreigde dat hij L. zou aansporen om u op te zoeken (CGV 1, p. 14). Er dient hierbij echter onderstreept te worden dat hij u sinds 2017 niet meer contacteerde, hetgeen niet gerijmd kan worden met de houding van iemand die uit is op wraak en niet getuigt van een grote interesseboog. Voorts is het bevreemdend dat u ondanks een klacht tegen hem (CGVS 1 p. 13, 14) hier geen verdere opvolging aan gaf (CGVS 1 p. 14). Zulks getuigt evenmin van enige interesse. In dit licht kan er dan ook niet ingezien worden dat hij u zeven jaar na datum zou viseren. Niet in het minst daar hij kennelijk niet eens interesse blijkt te hebben in jullie dochter (CGVS 1 p. 14). Gelet op wat voorafgaat kan u dan ook niet overtuigen dat J. u bij een terugkeer naar Bolivia zou viseren, dan wel gebrand is om u om het leven te brengen. Overigens blijkt bij nazicht van zijn sociale media profiel dat er reeds twee jaar geleden een afscheidsbericht in het kader van een overlijden werd geplaatst door een neef met wie hij veel contact had, hetgeen voor uzelf verklaart waarom u hem vorig jaar niet kon bereiken (CGVS 2 p. 7). Het mag trouwens verbazen dat u hem ondanks uw vermeende vrees nog zou contacteren in het kader van uw dochter. Verwacht kan worden dat u elk contact of aanleiding daartoe uit de weg zou gaan.

Het geheel dat voorafgaat breekt het geloof in uw bewering dat u niet kan terugkeren naar Bolivia uit vrees opnieuw te moeten onderduiken omdat uw ex-man L. of uw ex-partner J. u zouden viseren.

Waar u nog stelt dat u zich in België op u gemak voelt en u een leven wil opbouwen met uw familie en uw huidige partner (CGVS 1 p. 2, 3, 4, 16), moet erop gewezen worden dat dit soort elementen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of van de subsidiaire bescherming voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingen wet ressorteren. U dient zich in dit kader te richten tot de geijkte procedures.

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielmotiveen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Bolivia in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen.

De kopieën van uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte geven louter een indicatie van uw identiteit, afkomst en nationaliteit, dewelke niet ter discussie staan. Uw blanco strafblad kan bevestigen dat u in Bolivia tot heden niet veroordeeld werd. De kopieën van de identiteitskaarten van uw dochters en de geboorteakte van uw dochter L. hebben louter betrekking op hun persoonlijke identiteit, afkomst en nationaliteit. De scheidingsdocumenten die u neerlegde kunnen enkel bevestigen dat u sedert oktober 2023 niet langer getrouwd bent met L. V. S. M.. Het wetscertificaat (certificat de coutume) heeft betrekking op de Boliviaanse wetgeving omtrent het huwelijk.

Het uittreksel uit het strafregister van uw ex-man L. heeft betrekking op zijn persoonlijke historiek met het Boliviaanse justitieapparaat. Uit uw verklaringen blijkt niet dat deze historiek enige betrekking heeft op uw persoon (CGVS 2 p. 3). Voorts blijkt hieruit dat hij momenteel nog onder de loep van de autoriteiten ligt

en dat u voor het overige niets blijkt te weten over het strafblad van de man, hoewel u hem wel vreesde (CGVS 2 p. 3, 4).

Het overzicht van uw ingediende klachten alsook de twee klachten die u neerlegde kunnen bevestigen dat u zich in het verleden richtte tot de Boliviaanse beschermingsautoriteiten en uw grieven ook werden gehoord en geregistreerd. Uit deze stukken kan niet opgemaakt worden dat deze diensten zich onverschillig, onwillig of onkundig zouden hebben opgesteld dan wel dat u bij een terugkeer dient te vrezen voor uw leven of u geen beroep zou kunnen doen op voorgenoemde diensten.

De verklaring van uw dochter heeft betrekking op een aanvraag die gedaan werd om uw klachten op te vragen nadat u haar hiertoe een volmacht gaf.

De bevestiging van de gemeente Aartselaar dat uw partner E. op 8 november 2023 enkele documenten met het oog op jullie huwelijk indiende, heeft betrekking op uw leven in België en mist bewijskracht inzake uw asielmotieven. Eenzelfde conclusie moet verbonden worden aan de foto's van uw dochters, uw kleinzoon en uw partner.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert de schending van artikel 1, A, alinea 2 van het Vluchtelingenverdrag, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan. Zij stelt dat de door haar aangebrachte gegevens die door de commissaris-generaal niet weerlegd worden duidelijk gewag maken van gevaren die zij ingegeven heeft op basis van het feit dat zij als vrouw gevaar loopt. Zij stelt dat enkele berichten dit bevestigen en citeert “30 OKTOBER 2023. “Boliviaanse vrouwen wordt geleerd dat het hun eigen schuld is als hun man hen slaat”. Zij stelt dat het evident is dat zij als vrouw gevaar loopt nu zij nog steeds in het vizier loopt van haar gewezen echtgenoot en dat zij dan wel officieel gescheiden is van hem maar dat dit niet wegneemt dat haar leven nog steeds gevaar loopt wanneer zij met hem zou worden geconfronteerd. De Boliviaanse machocultuur maakt het voor verzoekster uiterst gevaarlijk mocht zij moeten terugkeren naar haar land en zo niet iedere man een gevaar is voor zijn echtgenote dan moet gesteld worden dat verzoekster het zeker niet getroffen heeft en dat zij is geconfronteerd met een man die haar naar het leven staat. Zij stelt dat de commissaris-generaal deze problematiek niet onderkent en ervan uitgaat dat “de situatie nog niet zo slecht is in Guinée plots is gewijzigd”.

Inzake de schending van het redelijkheidsbeginsel betoogt verzoekster als volgt: “Verweerder moet redelijk zijn bij zijn beslissing. Verzoekster heeft geantwoord op de vragen die haar werden gesteld. Zij heeft dit gedaan in de mate van hetgeen in zijn mogelijkheden ligt. Verweerder houdt voor dat haar verklaringen over haar intentie en de motieven om een verzoek om internationale bescherming in te dienen allerminst te rijmen vallen met de houding van een verzoeker om internationale bescherming. Hij leidt af dat het verzoek louter is ingegeven uit de wens om niet teruggeleid te worden naar Bolivië. Blijkbaar heeft verweerder het niet goed begrepen. Inderdaad haar schrik en gevaar is ‘actueel’ op het ogenblik dat zij daadwerkelijk zou worden teruggeleid naar Bolivië en tot op heden was deze schrik niet zo actueel daar zij voldoende bescherming had in haar levenssituatie bij haar familie en vrienden. Verweerder dient ieder geval in concreto te beoordelen en dient individueel rekening te houden met degene die voor hem staat. Verweerder houdt voor dat de verklaringen van verzoekster niet kunnen gevolgd worden waar zij stelt dat zij jarenlang ondergedoken moest leven. Hij houdt hierbij geenszins rekening met de concrete situatie. Verzoekster verbleef in de grootste stad van Bolivië, Santa Cruz, met een bevolking van meer dan anderhalf miljoen inwoners en een oppervlakte van 326 km². Het is evident dat zij niet steeds ‘ondergronds’ heeft verbleven maar ook moest ‘overleven’ en af en toe wel eens een risico diende te nemen. Het was voornamelijk wanneer zij met haar tweede echtgenoot heeft gebroken dat het gevaar voor ‘verklikking’ groter werd en dat dit haar heeft doen besluiten om het land te verlaten. Dat zij af en toe in het openbaar veerscheen kan niet ontkend worden maar mits de nodige variatie hierin kon zij onder de radar blijven en het gevaar inperken. Daar voor te houden dat zij blijkbaar voortdurend’ in het openbaar zou zijn verschenen en geen enkel gevaar zou lopen gedurende de twee decennia doet de waarheid geweld aan. Zoals gesteld dient er soms wel eens een risico te worden genomen om te overleven. Dat risico kan enkel uitgeschakeld worden door naar de andere kant van de wereld te vertrekken en dit was niet toevallig België nu haar zus en dochter hier reeds wonen. In die zin is dan ook het

redelijkheidsbeginsel geschonden en meent verzoekster dat zij wel degelijk en naar haar vermogen voldoende elementen heeft aangebracht die de Waarachtigheid van haar verhaal bewijzen.”

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus afwijst zonder enige duidelijke motivering. Zij wijst erop dat de asiestatus niet de subsidiaire beschermingsstatus is, dat het evident is dat de commissaris-generaal een afzonderlijk onderzoek had moeten voeren over deze status en verzoekster hierover eveneens had moeten horen en dat dit niet gebeurd is. Zij stelt dat zij ten gronde nooit enige specifieke argumentatie inzake de subsidiaire bescherming heeft kunnen naar voor brengen en dat zich hier de problemen van de rechten van de verdediging en het principe van behoorlijk bestuur stellen. Zij stelt dat haar leven gevaar liep in Boliviaë en dat niemand haar bescherming kan bieden.

Verzoekster vraagt haar te erkennen als vluchteling en in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en een attest van verblijf toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

In antwoord op het tussenarrest nr. 301 675 van 16 februari 2024 legt verzoekster twee internetartikels neer van de website *“Mensen met een Missie”*.

De commissaris-generaal legt geen aanvullende nota neer.

4. Voorafgaand.

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of

48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming de Boliviaanse nationaliteit te bezitten. Zij legt onder meer een kopie van de eerste pagina van haar Boliviaanse paspoort en kopieën haar identiteitskaart en geboorteakte neer. De identiteit en Boliviaanse nationaliteit van verzoekster staat niet ter discussie.

5.2. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees om door haar voormalige echtgenoot L. en haar voormalige partner J. gedood te worden in geval van terugkeer naar Bolivia. Zij verklaart ook de mogelijkheid te willen krijgen om in alle rust een leven op te bouwen in België en bij haar dochter, kleinzoon en Belgische partner te kunnen zijn.

5.3. Verzoekster legt een aantal documenten neer met betrekking tot de slechte behandeling door haar voormalige partners in Bolivia. De bundel documenten met betrekking tot haar echtscheiding toont aan dat verzoekster in 1991 huwde met L.V.S.M. en in oktober 2023 officieel van deze man gescheiden is. De klacht geregistreerd op 25 november 2017 en 29 januari 2018 tonen aan dat zij op deze data klachten wegens familiaal geweld heeft ingediend tegen J. C.M..

Verzoekster legt ook een overzicht van strafrechtelijke klachten tegen verzoeksters voormalige echtgenoot I. neer, waarin de laatst vermelde klacht dateert van 9 juli 2022.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat waar haar bevreedende houding na aankomst in België en het gebrek aan eenduidige verklaringen *“menig vraagteken bij uw verzoek om internationale bescherming zet, moet erop gewezen worden dat uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen in Bolivia, evenmin kunnen overtuigen”*. Evenwel wordt onmiddellijk daarna gesteld dat *“Waar u eind jaren negentig/begin jaren 2000 mogelijk het slachtoffer van intra familiaal geweld bent geweest (CGVS 1 p. 3, 11, 16), dient er evenwel op gewezen worden dat er uit uw houding in de achttien jaar nadien geen actuele vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid kan worden.”*

In essentie komt de redenering van de commissaris-generaal erop neer dat uit haar handelswijze en de handelswijze van haar voormalige echtgenoot L. blijkt dat zij actueel, zoveel jaren na de mishandeling door L., niets meer te vrezen heeft. Daarbij wordt gewezen op het feit dat verzoekster nog jarenlang actief was als kapster en in restaurants in Santa Cruz na de geweldpleging, actief bleef op sociale media kanalen en zich in de omgeving van haar vader begaf, terwijl L. haar vader benaderde en bedreigde. L. van zijn

kant blijkt al die jaren niet meer te hebben gedaan dan een vermeende aanval op haar dochter in 2005 en zich bij haar familie informeren en hij stemde in oktober 2023 uiteindelijk toe in de echtscheiding. Dit ontnemt volgens de bestreden beslissing het geloof dat deze man momenteel nog interesse in haar zou hebben dan wel dat hij haar zou viseren in geval van terugkeer naar Bolivia. Uit deze motieven van de bestreden beslissing blijkt minstens dat het voor mogelijk wordt gehouden dat verzoekster eind de jaren negentig/begin jaren 2000 mogelijk het slachtoffer is geweest van intra-familiaal geweld. Het is onduidelijk hoe deze vaststellingen zich verhouden tot de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot haar wisselende verklaringen over de *“vermeende problemen met uw ex-man”* met name met betrekking tot de reden waarom L. na zijn arrestatie onmiddellijk vrijgelaten. Hierover wordt besloten dat haar verklaringen hierover niet eenduidig zijn wat *“het geloof in uw beschermingsnood verder [doet] afbrokkelen. U verwijst immers naar uw geloofscrisis in de politionele en rechterlijke macht in Bolivia veroorzaakt door de afhandeling van uw ontvoering in 1998 om te verklaren waarom u naliest om bij de latere incidenten een beroep te doen op de Boliviaanse politie (CGVS 1 p. 12). In de mate dat u geen duidelijk beeld scheidt over de behandeling van uw ontvoering door de rechterlijke macht in Bolivia maakt u ook uw reactie bij en bijgevolg de geloofwaardigheid van de latere incidenten met L. aannemelijk.”* De stelling dat deze vaststellingen het geloof in verzoeksters beschermingsnood verder doen afbrokkelen lijkt enerzijds te impliceren dat de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met haar ex-man L. hierdoor ondermijnd wordt. Anderzijds lijkt de verwijzing naar het feit dat zij niet duidelijk was over de behandeling van haar ontvoering door het Boliviaanse gerecht voor de commissaris-generaal vooral de geloofwaardigheid van de latere incidenten met L. en dus niet de ontvoering zelf te ondermijnen. Deze laatste lezing lijkt dan weer bevestigd te worden door de hierboven reeds geciteerde vaststelling in de bestreden beslissing dat zij mogelijk het slachtoffer werd van familiaal geweld eind de jaren negentig/begin tweeduizend, maar dat zij hieruit geen actuele vrees voor vervolging of ernstige schade kan aannemelijk maken.

Hoe dan ook gaat de commissaris-generaal in het tweede deel van de bestreden beslissing uit van de hypothese dat verzoekster het slachtoffer is geweest van familiaal geweld eind jaren negentig/ begin 2000. Gelet op de ernst van de door verzoekster aangehaalde feiten kan, indien geloofwaardig, aangenomen worden dat deze zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging of ernstige schade gekwalificeerd te worden, aangezien verzoekster van haar vrijheid werd beroofd en daarna verkracht werd. In dat geval is verzoekster in het verleden het slachtoffer geweest van vervolging of ernstige schade en is dit krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. In dergelijk geval is het aan de commissaris-generaal om aan te tonen dat dergelijke goede redenen voorhanden zijn.

Wat betreft verzoeksters vrees voor haar voormalige echtgenoot L., kan niet zonder meer worden uitgesloten dat verzoekster in geval van terugkeer niet opnieuw aan vervolging of ernstige schade zal worden onderworpen. In zoverre er indicaties zijn dat L. verzoekster gedurende lange tijd niet heeft gevisieerd, staat het evenwel ook vast dat L. nog in leven is, vermits hij onlangs instemde met een echtscheiding, dat hij een crimineel verleden heeft en recent nog beschuldigd is van misdrijven in Bolivia. Vermits de vrees voor vervolging een privé-persoon betreft kan er slechts sprake zijn van vervolging of ernstige schade indien kan worden aangetoond dat de nationale overheid geen bescherming als bedoeld in artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet kan of wil bieden tegen vervolging of ernstige schade. Volgens laatstgenoemde bepaling moet bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze *“in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”*

5.4. Artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt: *“1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.*

(...)

3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade blootgesteld is dan wel blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen; (...).”

Artikel 10, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn bepaalt: “De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat: a) het onderzoek naar en de beslissing over verzoeken individueel, objectief en onpartijdig wordt verricht, respectievelijk genomen; b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; (...).”

Artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen : a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast; b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden; c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen” (...).

Het Hof van Justitie heeft er reeds op gewezen dat in het kader van de samenwerkingsverplichting die rust op de autoriteiten krachtens artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, deze autoriteiten actief met de verzoekster moeten samenwerken om de relevante elementen van het verzoek te bepalen en aan te vullen, dat de beslissingsautoriteit de verzoeken naar behoren dient te behandelen alvorens hierover een beslissing te nemen en dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming “in alle gevallen met oplettendheid en voorzichtigheid worden uitgevoerd, aangezien de integriteit van de mens en de individuele vrijheden – fundamentele waarden van de Unie – in het geding zijn”. Het Hof heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht “inhoudt dat de beslissingsautoriteit, in casu het IPO, de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker.” Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten “ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)” (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55).

Het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming gebaseerd op geweld tegen vrouwen werd in het recente arrest van het Hof van Justitie van 16 januari 2024 nogmaals benadrukt. Het Hof oordeelde dat vrouwen “als geheel kunnen worden geacht te behoren tot een „bepaalde sociale groep” in de zin van artikel 10, lid 1, onder d), van richtlijn 2011/95, wanneer vaststaat dat zij in hun land van herkomst op grond van hun geslacht blootgesteld zijn aan lichamelijk of geestelijk geweld, daaronder begrepen seksueel geweld en huiselijk geweld”. Het Hof wijst erop dat het aan de betrokken lidstaat toekomt om na te gaan of de persoon die zich op deze vervolgingsgrond beroept gegronde vrees heeft om haar land van herkomst te worden vervolgd omdat zij tot een bepaalde sociale groep behoort in de zin van artikel 2, onder d) van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof herinnert er aan dat deze beoordeling volgens artikel 4, lid 3 van deze richtlijn moet plaatsvinden “op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig de regels die niet alleen

in lid 3 maar ook in lid 4 van dat artikel zijn neergelegd, teneinde uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat de betrokkene, gezien zijn individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst". Het Hof wijst vervolgens uitdrukkelijk op het volgende: "Zoals staat te lezen in punt 36, onder x), van de UNHCR-richtsnoeren inzake internationale bescherming nr. 1, moet daartoe informatie worden verzameld over het land van herkomst die relevant is voor de behandeling van verzoeken tot toekenning van de vluchtelingenstatus die zijn ingediend door vrouwen, zoals de rechtspositie van vrouwen, hun politieke, economische en sociale rechten, de culturele en sociale gewoonten van het land en de gevolgen van niet-naleving ervan door die vrouwen, de frequentie van de schadelijke traditionele praktijken, de impact en de vormen van geweld tegen vrouwen die zijn gemeld, de bescherming die zij genieten, de straffen die de daders van dergelijk geweld worden opgelegd en de risico's die een vrouw loopt als zij terugkeert naar haar land van herkomst nadat zij een dergelijk verzoek heeft ingediend" (HvJ, C-621/21, WS tegen Intervyuirasht organ na Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerskia savet, in tegenwoordigheid van: Predstavitelstvo na Varhovnia komisar na Organizatsiyata na obedinenite natsii za bezhantsite v Bulgaria (Grote Kamer), 16 januari 2024, punten 59, 60 en 61). In het zelfde arrest wees het Hof er ook op dat "Aangezien de regels van hoofdstuk II, die van toepassing zijn op de beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming, dezelfde zijn als die welke gelden voor de beoordeling van een verzoek tot verlening van de vluchtelingenstatus, moet worden verwezen naar de in de punten 60 en 61 van dit arrest gegeven uitlegging van deze regels" (idem, punt 79).

De Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud dat de dossierbehandelaar tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verzoekster vraagt waarom zij in het verleden wel een beroep heeft gedaan op de bescherming van de autoriteiten maar daarna niet meer en daarbij zelf uitdrukkelijk stelt dat "Er zijn verschillende diensten die specifiek werken op geweld tegen vrouwen". "er zijn recent ook heel wat wetten bijgekomen aangaande geweld tegen vrouwen", "Er zijn verschillende diensten beschikbaar om slachtoffers op te vangen en het probleem aan te pakken" en "Er werd ook een wet gestemd specifiek aangaande rechters die bewust daders van dit soort geweld een voorkeursbehandeling geven. Hier staan gevangenisstraffen op" (notities PO II, p. 12). Hieruit blijkt duidelijk dat de dossierbehandelaar aangeeft kennis te hebben van beschermingsmechanismen voor vrouwen in Boliviaë en recente wetgevende initiatieven om straffeloosheid van daders van dit soort geweld tegen te gaan.

In de bestreden beslissing wordt niet naar objectieve bronnen inzake het bestaan en mate van toegankelijkheid en doeltreffendheid van deze beschermingsmechanismen verwezen en het administratief dossier bevat geen informatie over de specifieke situatie van vrouwen die slachtoffer zijn (geweest) van geweld.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan bijgevolg blijken dat in het kader van het onderzoek en beoordeling van huidig verzoek om internationale bescherming dat is gebaseerd is op verzoeksters vrees om slachtoffer te worden van gendergerelateerd geweld door haar voormalige partner en waarvan blijkens de bestreden beslissing door de commissaris-generaal minstens voor mogelijk wordt gehouden dat zij eind de jaren negentig/begin 2000 het slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld, werd getoetst aan objectieve landeninformatie met betrekking tot de huidige situatie voor vrouwen in een dergelijke situatie in Boliviaë. en de mate van toegankelijkheid en doeltreffendheid van beschermingsmechanismen voor vrouwen.

In zijn tussenarrest van 16 februari 2024 wees de Raad op bovenvermelde rechtspraak en heeft hij de debatten heropend met de vraag aan beide partijen om actuele landeninformatie bij te brengen met betrekking tot overheidsbescherming voor vrouwen in Boliviaë die het slachtoffer zijn geweest van familiaal geweld. Verzoekster legt op de zitting van 20 februari 2024 twee internetartikels neer van 18 mei 2022 en 30 oktober 2023, respectievelijk getiteld "We moeten een betere wereld maken voor onze dochters" en "De machocultuur in Bolivia leidt tot structureel geweld tegen vrouwen". De bron of auteur van deze artikels wordt niet vermeld en hiernaar gevraagd verklaart de advocaat van verzoekster dat hij deze heeft gevonden op de website van "Mensen met een Missie" en dat dit een Nederlandse website betreft. In de documenten kan enkel gelezen worden dat de artikels zijn gepubliceerd op de website van een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI) en het een "Erkend Goed Doel" is. Na lezing van deze artikelen blijkt dat zij enkele getuigenissen bevatten van vrouwen die met partnergeweld zijn geconfronteerd in Boliviaë en een summier beschrijving bevatten van initiatieven genomen door een Boliviaanse theologische gemeenschap en een andere partner van Mensen met een Missie in Boliviaë om vrouwen die slachtoffer zijn van partnergeweld te ondersteunen. De voorgelegde artikelen bevatten geen informatie over de mogelijkheden voor vrouwen om een beroep te doen op overheidsbescherming.

De commissaris-generaal verschijnt, in tegenstelling tot de terechtzitting van 13 februari 2024, wel ter terechtzitting van 20 februari 2024. Haar vertegenwoordigster licht toe dat de commissaris-generaal niet tegemoet komt aan de vraag van de Raad om actuele landeninformatie bij te brengen omdat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is bevonden en volgens haar het door de Raad geciteerde arrest van het Hof van Justitie de situatie betreft waarin huiselijk geweld reeds werd vastgesteld.

De Raad herhaalt vooreerst dat in de bestreden beslissing het uitdrukkelijk voor mogelijk wordt gehouden dat verzoekster in het verleden het slachtoffer is geweest van familiaal geweld, maar dat de commissaris-generaal deze vrees niet actueel acht. Er wordt door de commissaris-generaal dus wel degelijk geloof gehecht aan verzoeksters verklaringen over het familiaal geweld vanwege haar nog in leven zijnde ex-echtgenoot L. waarvan zij eind de jaren negentig het slachtoffer zou zijn geweest. Hierop gewezen betoogt de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal dat het een “*twee staps*” redenering betreft, waarbij enerzijds wordt vastgesteld dat de aangevoerde problemen met haar ex-partners niet geloofwaardig zijn en anderzijds, voor zover ze wel geloofwaardig zijn, deze problemen niet langer actueel zijn. De Raad kan slechts vaststellen dat dit betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat in de bestreden beslissing de mogelijkheid wordt weerhouden dat verzoeksters verklaringen over de mishandeling door L. eind de jaren negentig hebben plaatsgevonden en dus geloofwaardig zijn. Daaruit volgt dat de bestreden beslissing, met betrekking tot de aangevoerde vrees voor vervolging door haar ex-echtgenoot L. uitgaat van de situatie waartoe het arrest van het Hof van Justitie volgens de lezing van de commissaris-generaal zelf beperkt zou zijn.

Voorts kan de Raad de commissaris-generaal niet bijtreden in zoverre zij stelt dat het arrest van het Hof van Justitie enkel een uitlegging geeft van de samenwerkingsplicht onder artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn tot het verzamelen van objectieve landeninformatie inzake het land van herkomst indien het aangevoerde huiselijk geweld reeds is vastgesteld en geloofwaardig is geacht. Gevraagd nader toe te lichten uit welke passage in het arrest van het Hof van Justitie de commissaris-generaal afleidt dat objectieve landeninformatie enkel vereist is wanneer het relaas van de verzoek(st)er geloofwaardig wordt geacht, verwijst de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal naar paragraaf 59 van dit arrest, dat ook werd aangehaald in het tussenarrest van de Raad.

Deze paragraaf luidt als volgt: *“In de vijfde plaats staat het aan de betrokken lidstaat om bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming dat gebaseerd is op het behoren tot een bepaalde sociale groep, na te gaan of de persoon die zich op deze vervolgingsgrond beroept „gegronde vrees” heeft om in zijn land van herkomst te worden vervolgd omdat hij tot een bepaalde sociale groep behoort in de zin van artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95.”*

Deze paragraaf, die samen moet worden gelezen met de hoger geciteerde paragrafen 60 en 61 van het hoger geciteerde arrest van 16 januari 2024, verwijst enkel naar een verzoek om internationale bescherming “*dat gebaseerd is op*” het behoren tot een bepaalde sociale groep maar maakt geen enkel voorbehoud met betrekking tot de geloofwaardigheid of ongeloofwaardigheid van het relaas en de aangevoerde feiten die aan een dergelijk verzoek ten grondslag ligt. Integendeel wordt in de daaropvolgende paragrafen door het Hof van Justitie uiteengezet dat “*in dit verband*” de beoordeling of de vrees van een verzoekster voor vervolging gegrond is, volgens artikel 4, lid 3, van deze richtlijn [moet] plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid [moet] worden verricht en dit “*uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig de regels die niet alleen in lid 3 maar ook in lid 4 van dat artikel zijn neergelegd*”. Zoals reeds aangehaald verwijst het Hof van Justitie vervolgens op de richtsnoeren van het UNHCR inzake de objectieve landeninformatie die moet worden verzameld over het land van herkomst die relevant is voor de behandeling van verzoeken tot toekenning van de vluchtelingenstatus die zijn ingediend door vrouwen. Hieruit blijkt in elk geval niet dat het Hof van Justitie bij de uitlegging van artikel 4, leden 3 en 4 van de Kwalificatierichtlijn rekening heeft gehouden met het al dan niet geloofwaardig karakter van de door een verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien heeft, zoals aangehaald, het Hof uitdrukkelijk gesteld dat de overwegingen in paragrafen 60 en 61 van het arrest met betrekking van overeenkomstige toepassing zijn op de beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming, zodat ook indien de commissaris-generaal van oordeel zou zijn dat het verzoek niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag zou vallen, hieraan moet voldaan zijn in het kader van de beoordeling van het verzoek in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal nog stelt dat de vrees van verzoekster niet meer actueel is bevonden en informatie inzake toegang tot overheidsbescherming voor vrouwen in Bolivia

niet relevant zou zijn, kan uit de rechtspraak van het Hof van Justitie evenmin blijken dat de verplichting die op de beslissingsinstantie rust om in het kader van de samenwerkingsplicht voldoende objectieve, nauwkeurige en actuele landeninformatie te verzamelen bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming afhankelijk wordt gesteld van de actualiteit van de aangevoerde vrees.

Noch de bewoordingen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet, noch de rechtspraak van het Hof van Justitie, bevatten uitzonderingen op de verplichting van de asielinstanties om actuele en nauwkeurige informatie over het land van herkomst van de verzoekster om internationale bescherming te verzamelen ter ondersteuning van de behandeling en beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Precies omdat individuele vrijheden in het geding zijn is bij de behandeling van elk verzoek om internationale bescherming voorzichtigheid geboden en kan een behoorlijk onderzoek en beoordeling niet gebeuren zonder rekening te houden met alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst.

Gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie en de noodzaak van een toekomstgerichte beoordeling van het beschermingsverzoek kan niet blijken dat het onderzoek naar en beoordeling van verzoeksters vrees voor vervolging of reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet met de vereiste zorgvuldigheid is gebeurd en dat de commissaris-generaal daarbij heeft voldaan aan haar samenwerkingsplicht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

Tenslotte wijst de Raad op de inhoud van artikel 10, lid 4 van de Asielprocedurerichtlijn dat bepaalt: “[D]e in hoofdstuk V bedoelde instanties hebben via de beslissingsautoriteit of de verzoeker dan wel anderszins toegang tot de in lid 3, onder b), bedoelde algemene informatie die zij nodig hebben om hun taak uit te oefenen”.

De Raad heeft in zijn tussenarrest aan beide partijen gevraagd om actuele landeninformatie bij te brengen met betrekking tot overheidsbescherming voor vrouwen in Bolivia die het slachtoffer zijn geweest van familiaal geweld en daarmee aangegeven dat hij deze informatie nodig heeft om zijn taak uit te oefenen. Het komt noch verzoekster, noch de commissaris-generaal toe om voor de Raad te beslissen welke informatie hij nodig heeft om zich uit te spreken over het beroep dat hem wordt voorgelegd. De Raad van State wees er reeds op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen soeverein oordeelt over de vraag of hij voldoende is voorgelicht, en of het al dan niet is vereist het debat te heropenen om een partij de mogelijkheid te geven bijkomende stukken aan te brengen (RvS, nr. 235.343 van 5 juli 2016).

De Raad herinnert eraan dat hij geen enkele onderzoeksbevoegdheid heeft en volledig op de loyale samenwerking van beide partijen is aangewezen wat betreft het verzamelen van objectieve, nauwkeurige en actuele landeninformatie waarmee ook de Raad in het kader van zijn *ex nunc* beoordeling dient rekening te houden bij de behandeling van beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal inzake verzoeken om internationale bescherming. Er kan in dit verband slechts vastgesteld worden dat de landeninformatie waarnaar de dossierbehandelaar van de commissaris-generaal in deze zaak in beide persoonlijke onderhouds uitdrukkelijk verwees niet aan het administratief dossier werd toegevoegd en dat de commissaris-generaal aan de vraag van de Raad om actuele informatie bij te brengen niet wenst tegemoet te komen.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad *in casu* in de huidige stand van zaken, gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 januari 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET